

Het onderstaande is de tekst van de "Open Brief" die een rol gespeeld heeft in het conflict binnen de Gereformeerde Kerken (Vrijgemaakt) dat in 1968 tot een scheuring leidde. De brief wordt doorgaans gedateerd op 31 oktober 1966

Open brief aan de 'Tehuis-Gemeente' in Groningen

L.S.

Het is ons een behoefte ons met een brief te richten tot de leden van de 'Tehuis-Gemeente' in Groningen.

Allereerst om onze blijdschap te uiten, dat zij in het schisma dat werd aangericht door de Raad van de Gereformeerde Kerk te Groningen-Zuid, geweigerd hebben een betrouwbaar dienaar van onze Heer te verwerpen.

Wij kozen de vorm van een open brief, omdat we met wat we schrijven, niet alleen hen, maar al onze kerken willen dienen.

Naar onze overtuiging is het gebeuren in Groningen-Zuid een wrange vrucht van een beschouwing over de vrijmaking die religieus gevaarlijk is en voert tot ontbinding van onze kerken.

Wij hopen, dat de "Tehuis-Gemeente", hoe smadelijk ook behandeld door de gemeenschap der Vrijgemaakte kerken, toch deze kerken zal willen dienen. Zij kan dit doen door harerzijds alles in het werk te stellen, dat twisten tussen broeders en zusters van één huis worden opgeruimd. Moge daaraan ook meewerken de samenspreking waarom de Raad van de (synodaal-) Gereformeerde Kerk haar heeft gevraagd.

Wij willen deze gemeente met ons gebed en meeleven vasthouden.

Ons verzoek aan haar is: blijft U ook ons vasthouden, met de kerken die wij liefhebben.

Aan de gemeente van Leden
van de Gereformeerde Kerk
van Groningen-Zuid

In februari 1966 zond U een brief aan alle kerken binnen het verband van de Gereformeerde Kerken (Vrijgemaakt) in Nederland, die U ook publiceerde.

Daarin heeft U zich in onze praktische hulp en voorbede aanbevolen. U legde daarin Uw situatie als "Tehuis-Gemeente" indringend aan ons voor.

Een maand later ontvingen dezelfde kerken een stuk van de Raad der Gereformeerde kerk van Groningen-Zuid. Daarin werd, gelijk uit de pers bleek, de overtuiging uitgesproken, dat wij U in deze schismatieke actie nimmer met praktische hulp mogen steunen en zeker niet met onze voorbede mogen omringen.

Onze kerken werden aldus voor een keuze geplaatst: U wel of geen hulp bieden; wel of niet voor U bidden. Wij hebben onze keuze gemaakt. Wij willen U in broederlijke gemeenschap bijstand bieden en U in onze gebeden gedenken. En wij willen daarvan in deze Open Brief publiek rekenschap geven, omdat Uw zaak zelve een publieke is.

Schismatiek?

Wij kunnen niet onderschrijven het oordeel van de kerkeraad van Groningen-Zuid, dat U zich aan een schismatieke actie schuldig maakt. Naar ons gevoelen heeft deze raad zelf een schisma in de gemeente veroorzaakt, door, zonder dat openbare zonden gepleegd waren, en

tegen de rechtsregels van het kerkverband in, voorts nog met de geringste meerderheidssteun uit de gezamenlijke kerken die denkbaar is, zijn dienaar des Woords, Ds A. van der Ziel, te schorsen en af te zetten.

Toen zag de gemeente zich voor de keus geplaatst: òf de kerkeraad volgen en dan tegen de wil van Christus in Ds Van der Ziel niet meer als betrouwbaar dienaar van onze Heer ontvangen; òf zich van de kerkeraad losmaken en dan naar de wil van Christus Zijn dienaar, Ds Van der Ziel, blijven aanvaarden. U koos de laatste weg. En daarover verblijden wij ons. Want wie het voor lijdende knechten van de Heer opneemt, neemt het voor de Heer Zelf op.

Intussen is er bij ons ook groot verdriet, dat in Groningen opnieuw door zonden onder Gods volk de gebrokenheid onder Zijn kinderen is toegenomen. Wij kunnen niet zien, dat U zich door Uw afzonderlijk vergaderen in het Tehuis als een secte hebt afgescheiden van de kerk van Christus. Wat wij wel zien en als een kruis ervaren, zijn zonden die scheiding maken tussen broeders van éénzelfde huis. Een situatie van ongerechtigheid in Uw midden heeft meegebracht, dat U in Groningen tegen elkaar in hebt gekozen. En nu gescheiden wegen gaat. En alleen God weet, hoe lang.

"Vrijmakingsgeloof"

U vroeg ons om praktische hulp en voorbede. Die praktische hulp moge in het kader van deze brief bestaan in het meedenken met U over de weg die U als 'Tehuis-Gemeente' thans hebt te gaan.

Die weg is niet los te denken van de weg die in het algemeen de Gereformeerde Kerken na de Vrijmaking zijn gegaan. Bij ons leeft nl. sterk de gedachte, dat U als 'Tehuis-Gemeente' terzijde zijt komen te staan, omdat U op de door velen gevolgde weg niet spontaan wilde meewandelen.

Deze weg is bepaald vanuit een geloof, dat in en na de vrijmaking diep wortel heeft geschoten in het hart van vele vrijgemaakten: nl. dat onze Heer Jezus Christus door de Vrijmaking van 1944 en volgende jaren een nieuw werk van kerkreformatie heeft ten uitvoer gelegd.

Midden in onzuivere ontwikkelingen van het Gereformeerde leven heeft Hij door de Vrijmaking genadig ingegrepen en Zijn volk opnieuw in vrijheid gesteld. Opdat dit volk nu achter Hem aan, vernieuwd en vernieuwend, zich voor Christus' zaak zou inzetten.

Dit geloof heeft de beleving van de Vrijmaking als een noodzakelijke maar niettemin pijnlijke breuk met broeders van éénzelfde huis sterk verdrongen. En het is nog steeds bezig welhaast elk gevoelen te verstikken dat in nood over de verdeeldheid van Gods kinderen rept van pogingen tot verzoening en herstel, langs wegen van recht en vergevingsgezindheid, door middel van gesprek en conferentie.

De kring die met de Vrijmaking werd achtergelaten, wordt steeds meer tot besmet gebied verklaard. Een nog zien naar hen van wie wij eens scheiden moesten, wordt als een achterom-zien beschouwd, dat niet past voor wie geschikt wil zijn voor het Koninkrijk Gods, dat via de vrijmakingsweg zich opnieuw in Nederland baan breekt. Hereniging is nog wel mogelijk, maar dan alleen zó, dat ook anderen het besmette gebied verlaten en zich aansluiten bij de gelederen der vrijgemaakten, die nu reeds meer dan twintig jaar zo rijk gezegend werden.

Want in deze 20 jaar ging het van reformatie tot doorgaande reformatie. Vanuit de schoot der zuiver gehouden kerkgemeenschap mocht weer léven opbloeien, dat alleen het recht heeft om Christelijk, ja Gereformeerd te heten. En binnen goed georganiseerde kaders mocht dit veilig gesteld worden voor de toekomst.

Ware kerk

Zo stuwt het 'vrijmakingsgeloof' al jaren de centrale beweging in onze kerken. Een geloof dat soms officieel kerkelijk, maar veelal semiofficieel, ten nauwste verbonden wordt aan onze geloofsbelijdenis. De vrijmaking vond plaats overeenkomstig art. 28 N.G.B. Het zou geweest zijn een zich voegen bij de ene ware kerk, die onze geloofsbelijdenis conform de Schriften kent. Deze ware kerk wordt in deze landen vergaderd op de aloude grondslag van de Gereformeerde Kerken, nl. Gods Woord en de drie formulieren van enigheid, terwijl haar kerkelijk samenleven alhier wordt geregeld door de Dordtse kerkenordering. De vrijmaking, die tegen confessionele insluipsels en kerkrechtelijke misgrepen en verschuivingen het historisch Gereformeerd karakter van de kerk alhier handhaafde, bewaarde ons zo bij Gods ene kerk op aarde. Zo werd het tot een confessionele aangelegenheid herleid, dat de bedding van Christus' kerkvergaderende activiteit via de vrijgemaakte kerken loopt. Zodanig, dat wie in deze stroom wil meegenomen worden, zich met de vrijgemaakte kerken heeft te verenigen. Alsook, dat wie hereniging zoekt met zijn gescheiden broeders, uit de koers raakt. Want wie niet met Christus vergadert, die verstroot.

Doordat dit vrijmakingsgeloof zo met confessioneel gezag bekleed wordt, wordt dit geloof voor velen onder ons wel zeer verbindend. Het waarachtig kerklidmaatschap komt ermee in het geding.

En zo zijn er de spanningen. Spanningen die bij de grote massa, onder de druk gebracht van de confessie, een oplossing vinden in een volgzaam gaan van de weg die de woordvoerders van het vrijmakingsgeloof wijzen. Spanningen die bij anderen zó worden opgevoerd, dat er conflictsituaties ontstaan. En dan horen we van schorsingen en afzettingen, van heengaan van predikanten en leden der kerk, van scheuringen in gemeenten.

Zo hebben we ook van U als Tehuis-Gemeente moeten horen. Aan de kant van de weg gezet, omdat U het vrijmakingsgeloof als confessioneel bepaald niet wilt huldigen. Immers, U wilt een Evangeliedienaar niet zien geschorst, omdat hij dit geloof niet heeft, maar de vrijmaking beleeft als een pijnlijke breuk met broeders van het zelfde huis en om Christus' wil zich niet bij deze breuk kan neerleggen.

Geen ideologie, maar geloof

U zult verstaan, dat wij evenmin dit vrijmakingsgeloof delen. Niet, dat wij geen goed vertrouwen op onze Heer Jezus Christus hebben met betrekking tot de daad der vrijmaking die wij in 1944 stelden in gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Wij erkennen ook, dat deze gehoorzaamheid door de Heilige Geest is gewerkt, Die ons de ongerechtigheid in het kerkelijk handelen van toen deed zien en kracht gaf om ermee te breken.

Wij menen echter dat wij dan nu ook heel de verdere weg van de vrijgemaakte kerken rustig in de handen van onze Heer kunnen leggen, zònder over de zin en de bedoeling van de Vrijmaking in het kader van Christus' kerkvergaderingsplan te speculeren of ook vanuit allerlei beschouwingen daarover ons handelen te laten stuwen. Voor ons geldt hier het geopenbaarde gebod alleen. Als wij gehoorzaamheid daaraan betrachten, in de vrijheid van een Christenmens, zal de Heer wel tonen welke weg Hij verder met Zijn vrijgemaakte kinderen gaat.

We achten het zich laten beheersen door beschouwingen over de Vrijmaking religieus zeer gevaarlijk. Hoe licht wordt het hart afgetrokken van het vertrouwen op de persoon van Jezus als Heer en Zijn leiding die in heiligheid is, náár het vertrouwen op eigen ideeën omtrent bepaalde gebeurtenissen in de kerkgeschiedenis. Hoe licht wordt de vrijmaking tot het enige religieuze uitgangspunt voor alle Christelijk handelen, zoals blijken kan uit een stelling als deze: *"Wil de zaak van Jezus Christus nog een toekomst hebben in ons land, dan*

zullen degenen die bij deze zaak betrokken zijn, elkander vóór alles hebben te vinden in de benoeming en waardering van dat wat in 1944 in Nederland is geschied binnen de Gereformeerde Kerken". (vgl. De Reformatie, 41e j.g. nr. 38, pag. 299). Men wordt zo geplaatst voor een keuze in de antithese tussen geloof en ideologie en komt gemakkelijk aan de verkeerde kant terecht. Kerkgrenzen worden in verblinding tot partijgrenzen. De gemeenschap der gelovigen wordt herleid - in onwetendheid - tot gelijkgezindheid van partijgangers. De kerkelijke tucht verwordt tot zuivering van de partijgeleerden.

Wij willen dan ook vóór alles bij U aandringen, dat U zich blijft vrijhouden van elke vrijmakingsideologie. Dit vragen wij U ook met betrekking tot Uw tweede 'Vrijmaking' in Groningen. Gaat, noch wat de Vrijmaking betreft, noch wat Uw laatste loslating betreft, leven uit eigen ideeën. Gehoorzaamt het gebod en vertrouwt slechts op de Heer. U zult dan ervaren waar de Heer met U komen wil. Zo alleen blijft U mobiel om onder 's Heren leiding te gaan waarheen Hij souverain begeert U te laten trekken.

'Opdat de wereld gelove...'

Zo is er dan de vraag naar de opdracht. Voor U, voor ons. Een opdracht in de vrijheid van een Christenmens te verwerken.

Ook deze opdracht kan niet los staan van het gebod dat naar ons gevoelen richtinggevend heeft te zijn voor de vrijgemaakte kerken in het algemeen.

Het is het gebod om in wijsheid en naar gelegenheid te ijveren, dat twisten onder broeders rond de opdrachten van hun Heer, twisten die zelfs tot een uiteengaan om 's Heren wil geleid hebben, uit de weg worden geruimd. Zulks in biddend opzien tot Hem, Die de ogen van verblinden kan en wil openen.

Het is een gebod dat gericht is op de grote zin van de aanwezigheid van de kerk in deze wereld. Jezus zond eens zijn discipelen, zoals de Vader Hem gezonden had, de wereld in. Opdat de wereld door hun boodschap in Hem geloven zou. En de eenheid van de Zijnen was daarvoor onmisbaar. Jezus bad ervoor in die bekende woorden: . . . opdat zij allen één zijn . . . opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. Worstelen in gebed en daad om de eenheid als navolging van de Heer is voluit meewerken aan Christus' kerkvergaderingswerk.

Naar ons oordeel is deze opdracht, die juist temeer klem kreeg door de Vrijmaking, vanwege haar verdrietig gevolg van het gescheiden raken van medebroeders, te weinig gezien en nageleefd.

Uit allerlei motieven. Ook uit het motief van de angst: waar komen we uit, als we hier eenmaal aan beginnen? Maar dienen we ook op dit gebied niet uit te trekken, zoals Abraham eens uittrok: zonder te weten waar hij komen zou? Dit gold voor de daad der vrijmaking. Het geldt evenzeer voor na de vrijmaking te ondernemen herenigingspogingen.

Uw samenspreking

Wij weten hoe zwaar deze opdracht U weegt. Hoe de beleving van dit gebod ten diepste de inzet is geworden van al Uw strijd en moeite en nu van Uw afzonderlijk-staan in Groningen. Daarom dringen wij er bij U op aan: blijft dit gebod beleven, in de vrijheid die U behield om ernaar te handelen.

We lazen, dat U positief gereageerd hebt op een verzoek tot contactoefening met de Gereformeerde Kerk (Synodaal) te Groningen. De geest en de stijl waarin U antwoordde, heeft ons vreugde gegeven. Wij bidden U kracht en wijsheid toe om in deze contactoefening Gode welbehaaglijk werk te verzetten.

U krijgt de kans om voor het forum van Uw vrijgemaakte broederschap in Groningen en voor die van het hele land te doen zien, dat het een rechte zaak is zich in te zetten voor het

beëindigen van een broedertwist rond de inzetten van de Heer, waarbij de een tegenover de ander zelfs de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen hanteerde. Maar ook aan hen die voor de Heer ijverden zonder verstand, wil God in genade verlichte ogen schenken.

U moet daarbij nooit vergeten, dat U een soortgelijke twist hebt met Uw vrijgemaakte broeders in Groningen. En naar elke kans uitzien die zich zou kunnen voordoen tot verzoening ook met deze broeders.

Hoe rijk zou het zijn, als al deze twisten tussen Christenen konden worden opgeruimd. Als U in Groningen elkaar weer vond in de wederzijdse aanvaarding als medereizigers naar de toekomst van onze Heiland. Dit moet toch mogelijk wezen, dat Christenen hun veten beëindigen. Dat de liefde alle voorliefde voor eigen ideeën overwint om elkaar te vinden bij de fundamentele waarheid van de liefde Gods voor zondaren. Als U met betrekking tot het conflict van 1944 samen weer ziet, hoe wij elkaar bij veel verschil hebben te aanvaarden, omdat we allen van Christus zijn; hoe geen tucht mig worden bediend om eigen voorkeursmeningen te doen triumpferen of om met negatie van art. 31 D.K.O. de kerkelijke orde te handhaven -ziet, dan is o.i. ten principale deze conflictsituatie voorbij. Dan lopen we weer samen.

Hereniging?

Of wij van oordeel zijn, dat U dan voorts in één keer ook een eenheid in organisatorische zin met de Synodaal-Gereformeerde kerken zult kunnen bereiken? Wij dachten van niet. Wie op het gebod ziet, ziet gelijk ook op de werkelijkheid waarin het gebod moet worden nageleefd. En de werkelijkheid is, dat we na de vrijmaking een 20 jaar naast en tegenover elkaar hebben geleefd. Er is een reële vervreemding ontstaan. Beide kerkengroepen zijn door de jaren heen eigen wegen gegaan. Hier zal veel te toetsen en te bespreken zijn alvorens een werkelijke integratie geheel haar beslag zal kunnen krijgen. We noemen bijv. de aanpak van het oecumenisch probleem, de vragen rondom het Schriftgezag en de Kerkregering. Bovendien, een groep van kerken vertoont velerlei gewetensvorming. Wie met de ganse kudde wil rekenen, zal daarvoor veel dienen op te offeren. En wij willen U toch zien, herstel en integratie zoekend, als lid van onze vrijgemaakte kerkenbond. Als een gemeente die ons allen ten voorbeeld wil zijn. Die een appèl blijft doen op onze gemeenschap, ook al wordt U smadelijk door haar behandeld.

Dan zullen zich de wegen verder wel wijzen. U staat in deze niet alleen. We denken aan de verklaring die dezer dagen de kerkeraden te Zeist publiceerden. Hoe heeft deze publicatie ons verblijd. Dat deze benadering van elkaar onder ons gevonden wordt, is een zegen te achten. Het zou goed zijn, als overal elders plaatselijke kerken tot een contactoefening kwamen zoals Zeist te zien gaf. Wanneer 't allerwege tot dergelijke verklaringen zou komen, zou er uitzicht zijn, dat ook op landelijk niveau eens het conflict van 1944 kon worden beëindigd. Deze strijd moet toch eens kunnen worden beëindigd, indien er enige liefde, indien er enige lankmoedigheid, indien er enige ontferming is, ja indien wij allen niet maar ons eigen belang zoeken, maar ook dat wat van de ander is.

De tijd dringt

Want de geschiedenis gaat verder. Gods volk wordt in deze tijd voor nieuwe opdrachten geplaatst. De verschuivingen in het wereldbestel, geestelijk en materieel, vragen, dat wij de oude taak van het verkondigen van het Evangelie in woord en daad als gemeenschap van discipelen van Jezus in nieuwheid zullen volbrengen. Onder de klem van deze verantwoordelijkheid voor een waarachtige Evangelieverkondiging, afgestemd op onze tijd, staan we allen, vrijgemaakt of synodaal. Hoe dringend nodig is het dan veten te begraven en

te komen tot het beleven van Christelijke verantwoordelijkheid voor elkaar. Zulks door wederzijds steunen en sterken van elkaar met oprechte critiek en bemoedigende bijval in zuivere solidariteit. Nog heeft God Zijn volk niet uit de wereldgeschiedenis weggenomen. Hij is er nog op uit om allen tot bekering te brengen. Hij vraagt met grote ernst de Zijnen: Mijn volk, wat doet U nu tot behoud van de velen? Daarom is het onze oprechte wens aan U en onze bede tot God, dat U als Tehuis-Gemeente in de door U behouden vrijheid onze vrijgemaakte kerken naar dit doel voor wilt gaan. Zodanig, dat U via Uw samensprekingsresultaten en via Uw plaatselijke verantwoordelijkheidsbeleving voor en met de synodaal-Gereformeerde kerken, een appèl op ons aller hart doet. Wie weet wat God dan aan vruchten wil geven!

En wij?

Tenslotte, we zeggen vaak: ziende op het gebod, blind in de toekomst. Maar we kunnen verstaan, dat U ons vraagt: wat hebben we van U in de toekomst te verwachten?

Ons antwoord is: we willen U blijven vasthouden in onze kerken, door duidelijk onze gemeenschap met U vanuit het verband der vrijgemaakte Gereformeerde kerken te betuigen en in wijsheid te beleven. Het wordt niet gemakkelijk gemaakt. Op allerlei wijze dringt het kerkverband ons tot een loslaten van de broederschap met U en anderen. Zulks via doleanties, afscheidingen, buiten-verband-plaatsing, schorsingen en afzettingen. We willen ons hieraan echter niet gewonnen geven. En begeren duidelijk elke geestelijke dwang in deze richting te weerstaan. Daarom ook schrijven wij U thans publiek, omdat de kerkelijke situatie een duidelijke positiekeuze vereist.

Gelijk de apostel Paulus eens ten koste van alles èn Joden- Christenen èn Heiden-Christenen wilde vasthouden, zo voelen wij ons gedrongen U als Tehuis-Gemeente èn onze vrijgemaakte kerken vast te houden. En slechts zij zullen ons verliezen die ons in deze van zich stoten of ons verlaten.

Dat geldt ook voor U. Mocht U er eens toe overgaan U afzonderlijk met de synodaal-Gereformeerde kerken te verenigen, zonder vooraf het vrijgemaakt-Gereformeerd kerkverband op een of andere wijze in Uw appèl tot vrede en verzoening te betrekken en dienomtrent in een reële beslissingssituatie te brengen, dan zullen wij U ook niet kunnen vasthouden op de wijze als wij eerder aangaven.

U zou dan de grens passeren, zonder dat over de vrijheid van grensverkeer definitief geoordeeld kon worden. Dan zullen wij U niet anders kunnen vasthouden dan zoals we de synodaal-Gereformeerde broeders achter de bewuste grens sinds jaren hebben vastgehouden. Dat is vanuit eigen verband een zoeken van contactoefening tot vrede met het andere verband.

Want wij begeren geen beëindiging van afzonderlijk vrijgemaakt kerkelijk leven, tenzij God ons anders aanwijst.

Op weg naar de toekomst

Wij komen aan het eind van hetgeen wij U wilden schrijven. We hebben getracht zo duidelijk mogelijk te zijn. Eveneens zo verbindend als geoorloofd is.

Toch dienen we te beseffen, dat we ons op niets definitief tegenover elkaar mogen vastleggen, dan alleen op het naleven van het gebod Gods in ieders eigen situatie. Want hoe kunnen de toepassingen wisselen, naardat de situatie waarin Gods gebod gelding heeft, verandert.

Wij schrijven nu vanuit de kerkelijke situatie in het jaar 1966. De situatie van gescheurdheid van het reformatorische volksdeel in Nederland, dat zich hier eens liet vergaderen op het fundament van Gods Woord en de drie formulieren van enigheid,

samenlevend naar de regels van de Dordtse Kerkenordening; de situatie tevens, waarin dat volk, in velerlei stijl bouwend op dit fundament, zoekt naar de grenzen van zijn kerkelijke gemeenschap; waarin, gestuwd naar het niveau van denken in wereldproporties, ieder zich opnieuw afvraagt, of het historisch fundament van de Nederlandse Gereformeerde Kerken ook samenvalt met het fundament van de heilige, algemene, Christelijke Kerk.

Zo ja, hoe is dan de verhouding tot andere kerken in binnen- en buitenland, die kennelijk Gods kinderen vergaderen, maar die niet onze belijdenisgeschriften hebben, noch onze samenlevingsregels kennen?

Zo neen, hoe heeft dan dit historisch fundament in eigen gemeenschap en naar buiten te functioneren?

Wij zijn van oordeel, dat de kerkelijke werkelijkheid door deze probleemstellingen in de toekomst zal worden bepaald. We worden met ons vaak klein vaderlands gedoe als Gereformeerde Kerken in Nederland weggeroepen naar het niveau van de wereldkerk. En dat zal steeds meer gebeuren, of we dat wensen of niet. Daarheen dringt ons Christus' leiding van de wereldgeschiedenis. Op de weg daarheen schreef U ons uit Groningen, schrijven wij U vanuit verschillende plaatsen in Nederland. Zulks om steun te zoeken en te vinden bij elkaar om in eigen locale noodsituatie verantwoord op deze weg te wandelen.

Dan kunnen we ons jegens elkaar alleen maar vastleggen op deze zekerheden:

dat de eenheid der kinderen Gods tot de boodschap der waarheid behoort, die gepredikt en gedaan moet worden;

dat de eenheid der kinderen Gods alleen door het blijven in de waarheid kan worden beleefd;

dat alleen God aan Zijn kinderen de verlichte ogen van het verstand met de wijsheid van het hart kan geven om de eenheid naar waarheid met al Gods kinderen te beleven.

Wij beloven U, door Gods genade, in de belijdenis van dit geloof, in het handelen naar dit gebod, in het bidden van deze bede standvastig te zullen blijven.

Uw broeders in Christus,

Ds A. H. Algra, Wormer
Ds H. Amelink, Langerak
Ds M. Bakker, Maastricht
P. van Bolhuis, Amsterdam
Ds W. Borgdorff, Baarn
Drs R. Brands, Oegstgeest
P. Braun, Amsterdam
Drs H. Brouwer, Amsterdam
Ds J. Goudzwaard, Borculo
Ds K. J. Kapteyn, luchtmachtpredikant te
Arnhem
Ds J. Keizer, Brouwershaven
J. Kooiman, Amsterdam
Ds G. Th. Koopman, 's-Gravenhage

Ds H. J. van der Kwast, Haarlemmermeer
O.Z.
Mr Dr J. Meulink, Enschede
Ds J. O. Mulder, Kampen
Ds G. Roukema, Ede
Ds B. J. F. Schoep, Amstelveen
Ds J. M. Smelik, Almkerk-Werkendam
Ds K. C. Smouter, Breda
A. Sneep, Amsterdam
Ds J. Snijder, Rotterdam-Delfshaven;
legerpredikant te Ermelo
Ds J. P. v. d. Stoel, Amsterdam
Ds M. van Veelen, Steenwijk
Ds P. Wulffraat, Amsterdam